

[Thomsen.]

haardt ramte Arbejdere og ligestillede og endelig 7 Mill. Kr. til Tjenestemændenes Reguleringstillæg — i alt, som opgjort, ca. 55 Mill. Kr. Som det blev oplyst, er der ved tidligere vedtagne Love — Finansloven og særlig Indkomstlov — deraf dækket 31,5 Mill. Kr. Til Rest bliver altsaa et Beløb paa 24—25 Mill. Kr., som skal dækkes gennem denne Lov. Der kan, som sagt, næppe være nogen Uenighed om Størrelsen af det Beløb, der skal udskrives ved denne ekstraordinære Skat.

Det næste Spørgsmaal, som rejser sig i denne Forbindelse, er, ad hvilken Vej det nævnte Beløb skal fremskaffes, og her kunde jeg godt tænke mig, at der vilde opstaa en vis Uenighed. Der er jo i Almindelighed tre Hovedveje til Fremskaffelse af offentlige Midler, nemlig den direkte Skats Vej, den indirekte Skats Vej og Laanevejen. Det forekommer mit Parti, at den højtærede Finansminister, som sædvanlig, har handlet baade meget klogt og været meget heldig, da han valgte Hovedvejen for Tilvejebringelsen af disse Midler. Og lige saa klog og heldig har den højtærede Finansminister været ved Afstikningen af Sidevejene: Merindkomstskattens og Tillægsindkomstskattens Tilvejebringelse. Den højtærede Finansminister har valgt direkte Skatter, og jeg maa paa mit Partis Vegne sige, at det glæder os, at denne Vej er valgt. Det forekommer mig, at vi alt for ofte er blevet tvunget til at vælge de indirekte Skatters Vej, naar Valget stod imellem disse to Slags Skatter, og det er derfor med Glæde, vi ser, at her udelukkende er valgt de direkte Skatters Vej. Den tredie Vej, Laanevejen, lades ude at Betragtning i denne Forbindelse. Og jeg tænker ikke, der fra ærede Medlemmers Side vil blive rejst Krav om, at vi skal slaa ind paa den Vej.

Vi er altsaa særdeles tilfredse med Forslaget i de her nævnte Henseender, og jeg vil endda takke den højtærede Finansminister for hans Ledelse her. Det letter altid en ellers noget vanskelig Vandring, naar den finder Sted i den faste Overbevisning, at man gaar paa den rette Vej — og det synes jeg er Tilfældet her.

Ud fra Hovedvejen, den direkte Skat, opstiller Forslaget Sidevejene: Merindkomstskatten og Tillægsindkomstskatten. Men her hører Enigheden rimeligvis op. Disse to Veje er rimeligvis ogsaa Skilleveje, og jeg tænker, som sagt, at den Enighed, jeg forudsatte om Beløbets Nødvendighed og Beløbets Størrelse, her hører op.

Hvad angaar den førstnævnte Skat,

Merindkomstskatten, maa vi fra vor Side under de givne Forhold finde en saadan Skat baade naturlig og rimelig. Jeg tror ogsaa, at mange uden for det Parti, jeg tilhører — ja, store Kredse inden for selve Oppositionen — er enige med os deri. I Tider som disse, da Forhold griber forstyrrende, ja, somme Tider omvæltende ind i Næringslivet; Forhold, som vi ikke kan øve afgørende, ofte end ikke nævneværdig Indflydelse paa, tvinges Statsmagten til at træde afbødende og regulerende til. Og naar der derigennem skabes Forhold, som — i Modsætning til dem, der skal afhjælpes — er til særlig Gavn eller Fordel for visse Borgere eller Kredse af Borgere, maa vi finde det heldigt, i høj Grad baade naturligt og rimeligt, at de Beløb, der skal tilvejebringes, for saa vidt det har været muligt at bøde paa de Brøst, der er fremkommet, i første Omgang afkræves de Kredse, der, direkte eller indirekte, har indkasseret en Merfortjeneste som Følge af de os paatvungne Forhold og de trufne Foranstaltninger. Vi finder derfor, at Forslagets Bestemmelser om Merindkomstskatten har truffet det rette, og vi finder, at de er heldigt udformet, idet Personer, Selskaber og Foreninger med de mindste og mindre skattepligtige Indkomster — for Personers Vedkommende under 8 000 Kr., for Aktieselskabers under 15 pCt. af Aktiekapitalen — er fritaget, ligesom Merindkomster paa indtil 5 000 Kr. ikke beskattes. Vi finder nemlig, at disse Indtægter maa siges at være forholdsvis tilstrækkelig haardt ramt af de ordinære Skatteudskrivninger. Om de overordentlige Skatter gælder i allerhøjeste Grad den Sandhed, at de skal bæres af dem, der har den virkelige Bæreevne, og det synes vi er virkeliggjort gennem Lovforslagets Bestemmelser. Derved opnaas, at Skattetrykket kommer til at hvile, hvor Bæreevnen er. Det naas ogsaa gennem Stigningen i Paa-ligningsskalaen fra 1 til 26 pCt. for Personer og fra 16 til 35 pCt. for Aktieselskaber og Foreninger. Om der her er truffet de rette Grænser med Hensyn til Stigningen eller ikke, kan naturligvis diskuteres, men jeg mener ikke at have set overbevisende Argumenter fremført mod Lovforslaget paa de Omraader; ej heller er der i det andet høje Ting stillet Ændringsforslag til disse Bestemmelser, saa det tør jeg anføre som Bevis for, at Lovforslagets Bestemmelser her er rigtige og særdeles heldige i deres Udformning.

Disse sidste Bemærkninger gælder ogsaa den anden Skatteform, Tillægsskatten. Jeg